

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ

[Ο αείμνηστος Σπυρίδων Βασιλειάδης, ού τὸν πρόορον θάνατον ἔθρηνεν ἐν εἰλικρινεῖ πένθει· ή νεωτέρα σύγχρονος φιλολογία, ἐγεννήθη ἐν Πάτραις τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1845. Εἴκοσαέτης περίπου εἶχεν ἀναγορευθῆναι διδάκτωρ τῆς Λομικῆς καὶ ἐπεδόθη εἰς τὴν ἀκαδημώδη, ἀνιαράντα καὶ ἄχαριν ἐξάσκησιν τοῦ δικηγορικοῦ ἐπαγγέλματος. Ἀλλὰ πεπροκτισμένος ἀπὸ φύσεως διὰ ζωηροτάτης φαντασίας καὶ λεπτῆς αἰσθήσεως τοῦ καλοῦ, ἐγκλείων δὲ ἐν ἑαυτῷ σπανίους θησαυροὺς πνεύματος καὶ καρδίας, ἀφιερώθη μετὰ μείζονος καὶ ιεροῦ ἐνθουσιασμοῦ περὶ τὴν θεραπείαν τῶν Μουσῶν, νεωτατος δ' ἔτι ἐδημοσίευσε τὰ πρωτόλεια αὐτοῦ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ὁρίων, ἐν οἷς διεφαίνετο ἔκτοτε ὁ γλυκὺς καὶ περιπαθῆς καλλιτέχνης τῆς Γαλατείας, ὁ μέλλων βραδύτερον νὰ καταλαβῇ περιφανῆ θέσιν ἐν τῷ νεωτέρῳ Παρνασσῷ τῆς Ἑλλάδος. Συνέγραψε πλεῖστα ἔργα πεζὰ καὶ ἔμμετρα, ἡτοι λυρικὰς ποιήσεις, δράματα, χαρακτῆρας, διηγήματα, τεχνοχρισίας, κοινωνικὰς μελέτας, κλπ. ἀτινα, μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, εὔσεβής χεὶρ πολυτίμου φίλου, ἡ τοῦ κ. Φιλοποίμενος Παρασκευαίδου, μεθ' οὐ τὸν συνέδεεν ιερὰ καὶ αἰθε-

ρία φίλια, ἀπεθησαύρισεν εἰς τοὺς τέσσαρας τόμους τῶν Ἀττικῶν Νυχτῶν¹. Εἰς πάντα τὰ ἔργα τοῦ Βασιλειάδου διαλάμπει κάλλος ἵδεων, ἀνθρότης καὶ χάρις ὕφους, γλυκύτης αἰσθήματος καὶ πατριωτικῆς ἀκραιψιής. Οὐ Βασιλειάδης δὲν ἦτο ποιητὴς μόνον ὅταν ἐκλείετο εἰς τοὺς τέσσαρας τοίχους τοῦ δωματίου του ἐντρυφῶν εἰς τὴν μελέτην τῶν ἀρχαίων δραματικῶν συγγραφέων καὶ ἐκ τῶν νεωτέρων κατ' ἔξοχὴν καὶ προσφιλέστερον εἰς τὴν μελέτην τῶν ἀθανάτων ἔργων τοῦ Σαιξῆνος. Οὐ Βασιλειάδης ἐξ ἐναντίας ἦτο ἀληθῆς ποιητὴς καὶ ἐν τῷ οἶκῳ πάρου. Οὐ τῇ ἀγορᾷ, ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ἐν τοῖς κύκλοις τῶν φίλων καὶ τῶν συνομιλητῶν του, ἐν τῇ σφρίρᾳ τῆς κοινωνικῆς του δράσεως, πανταχοῦ, ἀνὰ πᾶν βῆμα, ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν. Οἱ στίχοι: του διηρχοντο πρῶτον διὰ τῆς καρδίας του πρὶν ἡ διακρυσταλλωθῶσιν ἐπὶ τοῦ χάρτου. Εἶχε βαθὺ τὸ κοινωνικὸν αἴσθημα καὶ δὲν ὑπῆρχεν ἀλλοτρία συμφορὰ ἢτις δὲν διέθυρπτεν εἰς ἄλγος καὶ στοργὴν τὴν μεγάλην καὶ ὥραλαν αὐτοῦ ψυχῆς συνεινῆθη, ἡγάπησεν, ἔγραψεν, ἐμέχθησεν, εἰργάσθη, παρεμύθησε, ἐδίδαξε καὶ ἐπροστάτευσεν, ως ἀδελφὸς καὶ φίλος, τὰ ἀπόκληρα αὐτὰ κοινωνικὰ πλάσματα. Αὐτούς ὅμως, ἐν τῇ ἀκμῇ εἰσέτι τῆς ἡλικίας καὶ τοῦ φιλολογικοῦ του σταδίου, μόλις είκοσι πενταέτην τὸν εὐρεὸν ὁ θάνατος ἐν τῇ ξένῃ τὸν Αὔγουστον τοῦ 1874, ἀποστερήσας τὴν τύγχρονον λογοτεχνίαν ἐν τῶν ὥραιοτέρων αὐτῆς σεμνωμάτων.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς καταχωρήσεως τῆς εἰκόνος τοῦ ἀειμνήστου Σπ. Βασιλειάδου καὶ τῶν ὀλίγων ὡρῶν ὑπομνηματικῶν σημειώσεων, ἀναδημοσιεύομεν τὸ κάτωθι χάριεν σκαλάθυρμα ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Ἀλλά», ὅπερ ἐσμέν βέβαιο: διτι καὶ οἱ ἀγνοοῦντες καὶ οἱ ἀναγνόντες ἄλλοτε αὐτὸν εὑρέστως θέλουσι: τὸ διέλθει καὶ πάλιν].

A Λ Λ A

I

Δὲν εἶναι τῶν Ἰνδιῶν ἡ Βυρώνειος ἥρως ἐποποίεις ἢ μυθιστορήματος. Πρόκειται ἀπλῶς περὶ τοῦ ἐναντιωματικοῦ συνδέσμου 'Αλλά.

Ο κατ' εὐφημισμὸν σύνδεσμος οὗτος ἀλλάσσει πισιίλα, ως ὁ Πρωτεὺς, προσωπεῖχ, διότι εἶναι ἀντιθετικὸς, ἄλλοτε ἐρωτικαῖς, ἄλλοτε βεβαιωτικὸς, ἄλλοτε παρακελευσματικὸς, καὶ